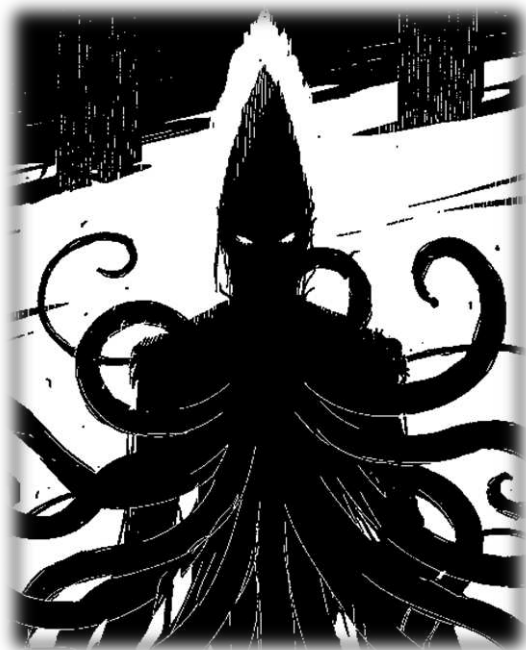

De Gruwel van Dunwich

H. P. LOVECRAFT

‘Gorgonen en Hydra’s en Chimera’s – griezelverhalen van Celaeno en de Harpijen – mogen zich dan in het brein van bijgeloof voortplanten, maar ze waren er al eerder. Het zijn afschriften, beelden – de oerbeelden liggen in ons, en zijn eeuwig. Hoe zou het verhaal van iets waarvan we bij ons wakkere verstand weten dat het onwaar is, ons anders ooit kunnen beroeren? Is het omdat we van nature schrikken voor zulke wezens, als we bedenken dat ze ons lichamelijk letsel kunnen toebrengen? O, allermist! Deze angsten zijn veel ouder. Ze dateren van vóór het lichaam – of zonder lichaam zouden ze hetzelfde zijn geweest... Dat de soort vrees waarover hier wordt gesproken zuiver geestelijk is – dat zij sterker wordt naarmate zij op aarde meer doelloos is, dat zij overheerst in de tijd van onze zondeloze kindsheid – dat zijn moeilijkheden waarvan de oplossing ons misschien enig waarschijnlijk inzicht zou kunnen geven in onze toestand vóór de wereld, en althans een blik in het schaduwrijk van het vóór-bestaan.’

Inhoudsopgave

1	5
2	12
3	20
4	26
5	33
6	41
7	49
8	62
9	73
10	85

Wanneer een reiziger in het noordelijk midden van Massachusetts bij Dean's Corners de verkeerde aftakking neemt van de Aylesburyweg, komt hij in een eenzaam en merkwaardig landschap terecht. Het terrein rijst op, de braam omzoomde stenen muren dringen steeds dichter tegen de karrensporen van de stoffige, bochtige weg. De bomen in de talrijke bosstroken lijken overdreven groot, en het onkruid, de braamstruiken en grassen woekeren met een weelderigheid die je zelden ziet in bewoonde streken. Tegelijkertijd zijn de bewerkte akkers opvallend schaars en schraal; de spaarzaam verspreide huizen vertonen een verbazend eenvormige aanblik van ouderdom, vuiligheid en verval. Zonder te weten waarom aarzelt men om de weg te vragen aan de knoestige, eenzame gestalten die nu en dan op afbrokkelende drempels of in de hellende, met keien bezaaide weiden te zien zijn. Die gestalten zijn zo stil en schichtig dat men zich onwillekeurig geplaatst voelt tegenover verboden zaken, waarmee het beter is niets te maken te hebben. Zodra de weg stijgt en de bergen boven de diepe bossen in zicht komen, groeit dat gevoel van vreemde onrust. De

toppen zijn te rond en te symmetrisch om een indruk van troost of natuurlijkheid te wekken, en soms tekent de hemel met bijzondere helderheid de eigenaardige kringen van hoge stenen zuilen af waarmee de meeste ervan zijn bekroond.

Kloven en ravijnen van onpeilbare diepte snijden de weg door, en de ruwe houten bruggen lijken altijd twijfelachtig stevig. Waar de weg weer daalt, strekken zich moerassen uit die men instinctief onaangenaam vindt, en die men bijna vreest als de avond valt, wanneer onzichtbare whippoorwills beginnen te roepen en de vuurvliegjes in onnatuurlijke aantallen tevoorschijn komen om te dansen op de rauwe, griezelig aanhoudende ritmes van schrill blazende brulkikkers. De dunne, glanzende lijn van de bovenloop van de Miskatonic kronkelt slangachtig dicht langs de voet van de koepelvormige heuvels waaruit hij ontspringt.

Naarmate de heuvels naderen, let men meer op hun beboste flanken dan op de stenen kronen erboven. Die flanken rijzen zo donker en steil op dat men wenst dat ze op afstand bleven, maar er is geen weg om ze te ontwijken. Over een overdekte brug ziet men een klein dorpje ineengedoken tussen de beek en de loodrechte

helling van Round Mountain, en men verwondert zich over de cluster van vermolmdeschilddaken die op een vroeger bouwstijl wijzen dan die van de omringende streek. Het is weinig geruststellend om van dichterbij te zien dat de meeste huizen verlaten en in verval zijn, en dat de kerk met de gebroken toren nu het enige slordige winkelbedrijf van het gehucht herbergt. Men vreest de schemerige tunnel van de brug te betreden, maar er is geen ontkomen aan. Eenmaal erdoorheen is het moeilijk het gevoel te onderdrukken dat er een vage, boosaardige geur hangt in de dorpsstraat, als van samengepakte schimmel en eeuwenoud bederf. Het is altijd een opluchting om het plaatsje achter zich te laten en de smalle weg te volgen langs de voet van de heuvels, over het vlakke land daarachter, tot hij weer op de Aylesburyweg uitkomt. Pas later hoort men soms dat men door Dunwich is gereden.

Buitenstaanders bezoeken Dunwich zo weinig mogelijk, en sinds een bepaald seizoen van gruwel zijn alle wegwijzers die ernaartoe wezen verwijderd. Het landschap is, naar elke gewone esthetische maatstaf, mooier dan gewoonlijk; toch komt er geen stroom kunstenaars of zomergasten. Twee eeuwen geleden, toen men nog niet lachte om verhalen over heksenbloed,

duivelsaanbidding en vreemde boswezens, gaf men redenen om de streek te mijden. In ons nuchtere tijdperk – sinds de gruwel van Dunwich in 1928 in de doofpot werd gestopt door hen die het welzijn van het dorp en de wereld voor ogen hadden – mijden mensen het zonder precies te weten waarom. Misschien ligt een reden – al geldt die niet voor onwetende vreemden – in het feit dat de inwoners nu weerzinwekkend gedegenereerd zijn, vergevorderd op de weg van achteruitgang die zo vaak voorkomt in afgelegen hoeken van New England. Ze vormen een eigen ras geworden, met duidelijke geestelijke en lichamelijke kenmerken van verval en inteelt. Hun gemiddelde intelligentie is treurig laag, terwijl hun geschiedenis stinkt naar openlijke slechtheid en half verholde moorden, bloedschande en daden van bijna onnoembare gewelddadigheid en verdorvenheid. De oude landadel, afstammelingen van de twee of drie adellijke families die in 1692 uit Salem kwamen, heeft zich enigszins boven het algemene verval weten te houden; al zijn veel takken zo diep in het ellendige gepeupel gezonken dat alleen hun namen nog wijzen op de herkomst die ze te schande maken. Sommige Whateleys en Bishops sturen hun oudste zonen nog altijd

naar Harvard en Miskatonic, al keren die zonen zelden terug naar de vermolmde schilddaken waaronder zij en hun voorouders geboren zijn.

Niemand, zelfs wie de feiten kent over de recente gruwel, kan precies zeggen wat er mis is met Dunwich; al spreken oude sagen over onheilge rituelen en bijeenkomsten van indianen, waarbij ze verboden schimmen uit de grote ronde heuvels riepen en woeste orgiastische gebeden richtten die werden beantwoord met luide krakende en rommelende geluiden uit de aarde beneden. In 1747 preekte dominee Abijah Hoadley, pas aangekomen bij de congregatiekerk in Dunwich Village, een gedenkwaardige preek over de nabijheid van Satan en zijn trawanten, waarin hij zei:

Men moet toegeven dat deze godslasteringen van een hels gevolg van demonen zaken zijn die te algemeen bekend zijn om te ontkennen; de vervloekte stemmen van Azazel en Buzrael, van Beëlzebub en Belial, zijn gehoord uit de onderaardse diepten door meer dan twintig betrouwbare getuigen die nog leven. Niet meer dan veertien dagen geleden ving ikzelf heel duidelijk een gesprek op van boze machten in de heuvel achter mijn huis; daarin klonken

geratel en gerol, gekreun, geschreeuw en gesis, zoals geen aardse wezens kunnen opwekken, en dat moet zijn gekomen uit die grotten die alleen zwarte magie kan ontsluiten en alleen de duivel kan openen.

Dominee Hoadley verdween kort na deze preek; maar de tekst, gedrukt in Springfield, bestaat nog altijd. Jaar in jaar uit werden geluiden in de heuvels gemeld, en ze vormen nog steeds een raadsel voor geologen en landschapsdeskundigen.

Andere overleveringen spreken van stinkende dampen bij de steenkringen op de toppen, en van ruisende, luchtige aanwezigheden die op bepaalde uren zacht te horen zijn vanaf vaste punten op de bodem van de grote ravijnen; weer andere proberen de Duivels Hop Yard te verklaren – een kaal, verschroeid hellinkje waar geen boom, struik of grasspriet wil groeien. Ook zijn de inwoners doodsbang voor de talrijke whippoorwills die op warme nachten hun stem verheffen. Men zweert dat die vogels zielenbegeleiders zijn die loeren op de zielen van stervenden, en dat ze hun spookachtige kreten afstemmen op de worstelende adem van de lijdende. Kunnen ze de vluchtende ziel grijpen zodra die het lichaam verlaat, dan